14/11/2019

Величанствена прослава храмовне славе у Акрону

Величанствено и молитвено, како и доликује, храм Светог Димитрија у Акрону и ове године прославио је своју крсну славу. Будући да српски народ у дијаспори, у борби за егзистенцију, није у прилици радним данима похађати света богослужења, овогодишња храмовна слава у Акрону прослављена је 10. новембра 2019. године, у недељу.

Свештеници у одеждама, деца са букетом цвећа и верни народ топлог срца, на вратима храма дочекао је свог архипастира и оца, Преосвећеног г. Иринеја, Епископа источноамеричког. После уласка у предивно срећени храм, епископ Иринеј је, заједно за свештенослужитељима, служио свету архијерејску Литургију. По читању јеванђелског зачала, Епископ је

богонадахнуто из дубине срца и душе протумачио зачало. Велики број верника се причестио, што је посебно допринело евхаристијској радости.

По заамовној молитви, Епископ и присутни су изашли у порту храма како би се осветио новоподигнути споменик посвећен свима из рода српског невино пострадалима за чија се гробна места не зна и за све оне за које нема ко да се помоли и прислужи свеће.

По уласку у храм освештани су и благословени славски дарови припремљени од стране кумова славе. Свечана трпеза љубави припремљена је по подељеном благослову у храму. Овогодишњи кумови су Горан и Вања Зорић. За следећу годину, за кумове су се пријавили Слободан и Слађана Маринковић.

У току банкета Епископ је својим граматама одликовао заслужене појединце: Гералдин Остић, Мајкла Остић, Милорада Јовића, Миодрага Станковића, док је г. Марију Јокићу, који је израдио споменик, доделио захвалницу Црквене општине.

У свом поздравном говору у току банкета свештеник Драган Горонић је захвалио Епископу на посети и благословима и говорио о подвизима и жртвама српског народа у току ратова, па чак и оних Срба који су пре 100 година дошли у Акрон и у тешка времена за Србе одлучили да бродовима крену ка отаџбини и стану у страну немоћног српског народа. Многи од њих никада нису стигли до Србије јер су им бродови потопљени а тела нестала. Да их Црква Божја није заборавила, напоменуо је свештеник Драган, сведочи и подизање споменика који је епископ Иринеј осветио а који је подигнут у част управо тих храбрих људи чија се имена не знају. Читајући текстове и одломке који су сведоче о страдању српског народа кроз историју, напоменуо је да догађај чини потпунијим и чињеница да ове године наша света Црква слави осам векова аутокефалности. Такође, домаћин се осврнуо и на дела и живот Светог Димитрија, који својим животом оставља неизбрисив траг и пример свима који се зову децом Христовом.

Епископу Иринеју, као домаћину свих парохија Епархије источноамеричке, али и као добром оцу који брине о својој деци, у знак пажње и благодарности на канонску посету свештеник Драган је подарио предивне инсигније, крст и панагију.

На крају све присутне поздравио је и владика Иринеј који је свима захвалио што помажу живот и дело те уређене црквене заједнице чија дела су видна и

не могу се никако и никада сакрити. Владика је такође емотивно говорио о животу Светог Димитрија и поштовању његовог култа код Срба, који је пренесен кроз велике и дивне просветитеље Кирила и Методија. Преосвећени Епископ је позвао све вернике парохије да и даље помажу свом свештенику на изграђивању заједнице како би са поносом сви могли рећи да су деца Светог Саве, који је Српској Цркви даровао највећи дар – аутокефалност коју ове године славимо по 800. пут.

У склопу прославе храмовне славе одгледан је и филм Тихи кутак Христов (о Светом Мардарију) режисера Радисава Јеврића а у продукцији манастира Острог.

Песма Сандре Зечевић, рецитована током банкета а посвећена новоосвећеном споменику:

Срби вас ваши заборавити неће

Тај чвор, чвор муке и горчине
сва ова љета и зиме….груди стеже,
и није…..није вријеме исцјелило ране,
са сваком годином, још је теже.

Ишчезла је нада; ма колико стиснуте шаке је криле,
а она посљедња умире…….тако кажу;
да негдје скривени живите животе своје,
и да нас о нестанцима вашим само лажу.

Тешко је признати самима себи
да знамо да вас овдје нема више,
ал’ нису љубав ни чежњу нашу
опрале олује, ни вјетрови ни суморне кише.

О како само притишће јако
ово загушљиво бреме туге и бола,
што годинама многа срца слама,
што ви немате нигдје гроба свога.

Тамо су негдје далеко, ваши остаци земни,
на ливадама, брдима, у ријекама и шумама,
али ви сте се давно винули у небеске висине
и нашли вјечни покој рањеним душама.

Погледајте доле, ту према нама,
на крст Свети што овдје стоји,
ту ће вам бити земаљска кућа
и ту ће за вас живјети ови стихови моји.

Пред црквом Светог великомученика Димитрија,
у једном, само наизглед, далеком Охају,
вјерни је народ спомен вам диг’о,
и молитве њихове сад небесима хају.

ST DEMETRIUS
SERBIAN ORTHODOX CHURCH

spc.rs